

RECENSIE DE LEESTAFEL

door *Dettie*

Monica (12) woonde met haar ouders en zus (8) in Chili maar omdat oma ziek werd ging de hele familie naar België. Ze zullen daar een jaar blijven, tot oma weer beter is. 'Een jaar is zo voorbij', zei papa.

'Je krijgt nieuwe vriendinnen,' beloofde mama. 'Misschien wil je dan zelfs niet meer terug naar Chili, je bent tenslotte een Belgisch meisje.'

Monica wil geen nieuwe vriendinnen en zeker geen Belgische. Ze wil Luna Paz. Ze kennen elkaar vanaf hun eerste studiejaar. Onafscheidelijk, la Luna en la Gringa, zoals de Dikke en de Dunne.

Luna Paz heeft Monica een juwelendoosje gegeven, een blikken doosje met op het deksel de zeenimf, La Pincoya. In het doosje komen geen juwelen maar briefjes met afspraken. Op elk briefje staat een afspraak die Monica met zichzelf maakt voor als ze weer terug is in Chili.

Maar ondertussen moet ze zich wel zien te redden in België. Mama heeft een heel leuke baan gevonden en papa zoekt nog werk. Monica moet natuurlijk naar school en ze vindt het vreselijk moeilijk. Ze mist haar vriendin Luna heel erg. Ze barst van de heimwee. Op school lukt het haar ook niet om contact te maken, ze geeft steeds stugge antwoorden als iemand haar wat vraagt. Het enige wat ze wil is terug naar Chili.

Haar zus Marisol past zich veel sneller aan, die heeft gelijk weer vriendinnen. Maar Monica vindt dat geen vriendinnen, de ene keer is het ene meisje haar beste vriendin en de volgende week is weer iemand anders haar beste vriendin en vindt ze haar vorige vriendin stom. Nee, Luna en Monica dát waren pas vriendinnen, échte vriendinnen.

Monica mailt veel naar Luna maar die heeft geen eigen computer, ze moet dan naar een internetcafé of naar haar vaders werk, dus veel antwoord krijgt ze niet. Monica schrijft dan maar een brief en als ze een kaartje terugkrijgt is ze boos. Waarom geen brief?

Kortom, Monica heeft het moeilijk met haar nieuwe leven. Daarbij moet ze ook nog elke woensdagmiddag naar oma. Oma kan heel weinig, ze ligt aldoor in bed. De verpleegsters komen af en toe eens kijken en oma is altijd aan het mopperen op ze. Ook tegen Monica is ze niet echt leuk. Oma is een beetje verbitterd. Monica snapt dat niet, ze doet toch niets verkeerd? Maar af en toe zegt oma iets dat Monica een raar gevoel geeft.

Hoe kan het dat oma bepaalde dingen weet? Zoals de tekst van het Spaanse liedje? Waarom krijgt ze zo'n gek gevoel als oma iets zegt over 'Koekie'?

Soms is Monica bang, zal oma wel beter worden? Zullen ze wel terug gaan naar Chili? Oma wil in het begin liever niets over Chili horen maar Monica maakt tekeningen en vertelt oma hoe het er daar uit zag en welke verhalen er in Chili verteld werden, zoals over de zeenimf. Langzamerhand ontdooit oma. En dan mag Luna Paz komen logeren! Monica is gek van blijdschap. Maar Luna opent haar de ogen, in haar onschuld zegt ze dingen die Monica heel moeilijk vindt maar toch is het goed dat Monica nu eindelijk alles weet. De puzzel valt in elkaar.

Een apart verhaal. Monica is een gesloten meisje maar inwendig stormt het. Ze mist Chili vreselijk maar het lijkt of haar ouders en zus nooit in Chili geweest zijn, ze praten er nooit over. Dankzij de bezoeken aan oma kan Monica toch haar verhalen over Chili kwijt. De verhalen kunnen over het huis in Chili of vrienden gaan maar Monica vertelt ook de legendes. Zij vertelt ze als mooi verhaal aan oma, maar oma snapt de dieperliggende gedachte achter de legendes heel goed en raakt af en toe ontroerd.

Door de mix van verhalen over Chili en de groei in de omgang met oma is het een verrassend boek geworden.